

en anden Opfattelse, men der ymtes om, at det var selve Generalauditøren, som havde sat denne Fortolkning i Verden — dette lyder dog ikke meget troværdigt. Saa vidt jeg ved, er det saaledes, at de nu kunne flytte fra Nyboder, og det glæder mig kun paa deres Vegne, at de nu ere i Stand til at flytte hen til mere beboelige Steder. — Da jeg taler om Skibe, vil jeg nævne en anden Ting, ikke fordi jeg paa nogen Maade vil paastaa, at de Klager, som have været fremsatte, ere fuldt berettigede, men jeg vil dog nævne dem, fordi jeg mener, at naar man nævner en Sag, kan det altid indskærpe de paa-gældende at se bedre efter, hvis der *skulde* være noget galt. Det er Kostforholdene i Skibene, jeg sigter til. Kostforholdene i Marinens Skibe skulle, efter hvad der siges, lade overmaade meget tilbage at ønske. Jeg har ikke nogen Mistanke om, at man tager daarlige Fødevarer, daarligt Kød osv., tværtimod. Jeg tror, at man fra Marinens og fra Ministeriets Side gør, hvad man kan, for at skaffe de bedst mulige Fødevarer til Veje. Hvorvidt Klagerne ere rigtige eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, og jeg vil heller ikke gøre mig til Tolk for dem, men jeg skal kun nævne, at der klages over, at der ikke gives fulde Rationer, og ligeledes klages der over Tillavningen. Jeg ved nu nok, at det er faste Folk, der have med Tillavningen at gøre, men det er dog ikke uddannede Kokke, og det er derfor rimeligt, at de ikke forstaa at tillave og servere selv tarvelige Retter saaledes, at de kunne spises med Appetit. Jeg vil derfor henstille til Ministeren at tage under Overvejelse, om det ikke var muligt at anvende nogen eller rettere sagt megen Omhu paa dette Omraade, for at Mandskabet, der er tvunget til at spise om Bord, kan faa Kosten ubeskaaret i de Rationer, som tilkomme det ifølge Reglementet, og dernæst kan faa den tilberedt paa en saadan Maade, at det kan nyde den med Appetit. — Jeg benytter Lejligheden til igen at minde om Margarinen. Jeg kan ikke lade være at snakke om den Forsyning med Margarine, Skibene faa. Jeg synes, der er ingen Anledning dertil. Man vil vel sige, at der spares Penge for Staten derved, men jeg tror, at mange, der fra Hjemmet ikke have været vant til dette Produkt, heller ikke kunne finde sig i at spise det om Bord. Der findes jo mange, som ikke kunne bevemme sig til det. Hvis saa Margarinen endda var frisk, men det er den jo heller ikke altid. Det er muligt, at den paa sine

Steder i Have paa Varmen kan være god nok til at delikatere Hagerne med, men jeg finder, at Mandskabet dog ogsaa har nogen Ret til at faa ordentlig Føde at spise.

Jeg gaar dernæst over til at omtale Holmens Arbejdere. Det er nu 3die Gang, at jeg omtaler denne Sag ved en Finanslovsbehandling. I en Betænkning, som et Udvalg afgav i Januar 1902, er sagt, at det har konfereret med Ministeren om disse Forhold. Det skrev den Gang: „Ved Samraad med Ministeren er der i indeværende Samling forhandlet om Orlogsværftets Arbejders Lønningsforhold. Herunder meddelte Ministeren, at han allerede havde nedsat en Kommission til at tage dette Forhold op til Undersøgelse og Overvejelse, og at Kommissionen vil tilkalde Repræsentanter fra Arbejderne for at Overvejelserne kunne blive saa alsidige som muligt. Denne Fremgangsmaade har Udvalgets fulde Sympati“. Jeg vil nødig være tvungen til at citere Erik Bøghs gamle Ord om den første Komite, det skulde vel ikke være noget i den Retning, der har gjort sig gældende. Jeg ved vel, at der har været andre Forhold, der kunne tale noget til Undskyldning, men ikke tilstrækkeligt; der er endnu intet sket derude, i alt Fald intet positivt. Jeg vil derfor gerne kalde paa Ministeren for at høre, hvorledes det gaar, det er nu 22 Maanedes, siden den Betænkning fremkom, men endnu er intet positivt sket. Jeg ved vel, at der er sket andre Ting; der er sket det, at Holmens Folk, som bleve mere og mere utaalmodige, ere indgaaede til Holmens Chef og Ministeren med Andragende, det er overleveret til Ministeren ved en Deputation fra Arbejderne eller deres Forening. De Lønninger, de have forlangt, kunne neppe siges at være svimlende, man har saaledes foreslaaet, at der begyndes med 3 Kr. 29 Øre, at Lønnen efter 5 Aar stiger til 3 Kr. 62 Øre, efter 10 Aar til 3 Kr. 94 Øre, efter 15 til 4 Kr. 28 Øre og efter 20 Aar til 4 Kr. 60 Øre. Det er omtrent Lønninger, der svare til, hvad der betales til Arbejderne under Søminevæsenet. Da jeg nu ved og har sagt tidligere, at Ministeren har betragtet Søminevæsenet som det kære Barn og derfor gjort det saa godt som muligt, for det haaber jeg ogsaa, han i sin nuværende Stilling vil lade noget af sin Kærlighed gaa over til disse andre Børn, som han har at forsørge. For Arbejdsmændenes Vedkommende begynder Lønforlaget med 3 Kr. og slutter med 4 Kr. Om det er den rigtige Maade, kan man diskutere om; men det er urigtigt at holde de Ting til-